

γεροκουρσάρος ό, Σ.Κούρτ. εἰς Ν.Έστ. 17 (1935), 522.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. κουρσάρος.

Ό ἡλικιωμένος, συγχρόνως δὲ καὶ ρωμαλέος, δυνατός κουρσάρος: Μὰ ἡ καρδιά τοῦ Ἀχμέτ, ἐνός γεροκουρσάρου ποῦ εἶχε τὰ νιάτα του 'ς τὴ θάλασσα κουρσεύοντας, δὲν ἔλεγε τὸ ἴδιο.

γεροκούσαλο τό, Ν.Δ.Λουκόπ. εἰς Ν.Έστ. 1 (1927), 267 Έφημ. Έλεύθ. Λόγ. 631, Πρωτεύουσ. 447, 1 γιρουκούσαλου Ἦπ. (Δωδών. Πλατανούσ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. κούσαλο.

Ό πολὺ γέρον, ὁ ὑπέργηρος ἐνθ' ἄν.: Ποῦ νὰ τοῦ φέρ' τοῦ γιρουκούσαλου 'ς τοῦ Μύτ'κα! Τ' ἄφηκε 'ς τοῦ γρέζ' Μύτικ. Ποῦ νὰ πάη τὸ παιδί μας μοναχὸ μ' ἓνα γεροκούσαλο, ποῦ δὲν μπορεῖ τὸν ἑαυτό του καλὰ καλὰ νὰ κοιτάξῃ; Ν.Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γεροκούφταλο.

γεροκουτεντές ό, πολλαχ.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. κουτεντές.

Γέρον ἀπομωρανθείς. Συνών. γεροξεκουτής, γεροξεκουτιάρης, γεροξεμωραμένος.

γεροκούφταλο τό, Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ. κ.ά.) γεροκούφτελο Πελοπν. (Άρκαδ.)

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. κούφταλο.

Γεροκούσαλο, ὁ βλ.

γεροκρίαρος ό, ἀμάρτ. γερόκλιαρος Κύπρ.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. κριάρι, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ κλιάρι.

Κριὸς μεγάλης ἡλικίας: Γνωμ.

Ποῦ τὸ κοκ-κορίφιν ρίφιν τζαὶ ποῦ τὸν γερόκλιαρον ἄρνιν (διὰ τὴν καλὴν παραγωγὴν τῶν αἰγοειδῶν ὁ τράγος πρέπει νὰ εἶναι νέος, διὰ δὲ τὴν τῶν προβάτων ὁ κριὸς πρέπει νὰ εἶναι ἡλικιωμένος).

γεροκρίθαρο τό, Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν. (Μάν. Οἰν.) γεροκρίθαρος ό, Έστ. Ἀθην. 1, 223.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. κριθάρι.

Κριθὴ φέρουσα στάχυν μεστὸν καὶ εὖρωστον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ. Νὰ κάμ' ὁ Μάρτης τρία νερά κι Ἀπρίλης ἄλλα δύο, νὰ ἰδῇς τοῦ Μάρτη τὰ κουκκιά, τ' Ἀπρίλη τὰ σ'ταράκια, νὰ ἰδῇς τὸ γεροκρίθαρο πὼς στρίβει τὸ μoustάκι Μάν.

γερολαγός ό, ἀμάρτ. γερολαός Κάρπ.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. λαγός, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ λαός.

Λαγὼς μεγάλης ἡλικίας καὶ σχετικῶς εὐμεγέθης: Παροιμ. Ἀπ' ἀνέριπιστο σκῖνο βγαίν' ὁ γερολαός (ἐπὶ ἀνελπίστου κέρδους ἢ εὐρήματος).

γερολιγδής ό, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Έκ τῶν θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. λιγδής.

Γέρον ρυπαρός: Ὁξω, ὀξω γερολιγδῇ, τὸν ἀρχίζουν 'ς τίς γροθιές, ὥσπου πέφτει κάτω κλαίοντας.

γερολιγδιάρης ό, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἐπιθ. λιγδιάρης.

Γερολιγδής, ὁ βλ.: Ἐσύ, βρε γερολιγδιάρη, πὼς ἦρθες ἐδῶ;

γερολιχουδιάρης ό, Κ.Πασαγιάν., Μοσκ., 61.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἐπιθ. λιχουδιάρης.

Μεταφ., γέρον ἐρωτύλος: Ὁ κυρ-Σταρός, χῆρος ὁ καημένος, ξερομαχημένος, βλέπεις, γερολιχουδιάρης, ἐπῆγαινε νὰ λειώσῃ σὰν τ' ἄδολο κερί βλέποντας τὴν περμαντόνα νὰ χορεύῃ.

γερολοτιά ἡ, ἀμάρτ. γερολοθκιά Κύπρ.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. λοτιά, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ λοθκιά.

Χοῖρος θῆλυς μεγάλης ἡλικίας.

γερολύκαρος ό, Γ.Δροσίν., Ἀγροτ. ἐπιστ., 166.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. λύκαρος.

Λύκος γηραλέος καὶ μεγαλόσωμος: Ἦταν ἓνας γερολύκαρος φαρδὺς πλατὺς μὲ τὴ μπάλα 'ς τὸ ξερό του καύκαλο (μπάλα = βλήμα).

γερολύκος ό, πολλαχ. γιρουλύκος βόρ. ιδιόμ. γερόλυκος ἐνιαχ. γιρόλυκος Θεσσ. (Δομοκ.) γιρόλ'κους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. κ.ά.) γερόλυκας Πελοπν. (Λάστ. Ξεχώρ. Ξηροκ. Οἰν. Σιδηρόκ. κ.ά.)

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσ. λύκος. Ὁ τύπ. γερόλυκας κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς -ας μεγεθυντικά.

Α) Κυριολ. Ὁ μεγάλης ἡλικίας, ὁ γηραλέος λύκος πολλαχ.: Μ' ἓνα σάλτο ὁ στυλλὸς τσάκωσε τὸ γερόλυκα Πελοπν. (Ξεχώρ.) || Ἄσμ.

Βρίσκον λύκον, γιρόλυκον, κοντσὸ κι λαβουμένον, κι στέκουμι κι τοὺν ρουτάου κι τοὺν βαργιουξιτάζου Θεσσ. (Δομοκ.) Β) Μεταφ. 1) Γέρον μὲ ἀκμαίᾳ τὰς σωματικὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις καὶ σκληραγωγημένος ἐκ τῶν κακουχιῶν τῆς ζωῆς, αἵτινες τὸν ἐπροίκισαν μὲ πλουσίαν πείραν πολλαχ.: Ἐνας γερολύκος μπῆκε τινάζοντας τὸ νερό ἀπὸ τὸ μousαμαδένιο κασκέτο του Ἀθῆν. Δὲν τὸν γελνᾷς τὸ γερόλυκο Θράκ. (Αἰν.) Ἀφεριμ γερόλυκα! Πελοπν. (Οἰν.) 2) Εἶδος παιδικοῦ παιχνιδίου Μαθράκ.: Ὁ γερόλυκος εἶναι ἓνα παιχνίδι ποῦ τὸ παίζουμε ἔτσι: Εἴμαστε ὀλοτρώρα καὶ μέσα εἶναι ἓνα παιδί ποῦ τὸ λένε ἄρνάκι καὶ ἀπέξω εἶναι ὁ λύκος. Μετὰ τὸ ξατρέχει ὁ λύκος τ' ἄρνάκι κι ἄμα τὸ πιάκῃ, χαλάει τὸ παιχνίδι καὶ πάει ἄλλος λύκος καὶ ἄλλο ἄρνάκι (ὀλοτρώρα = τριγύρω, ξατρέχει = κνηγᾷ).

γερολυκοφαγωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. γερολυκοφαωμένος Πελοπν. (Βερεστ.)

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. γερολυκοτρώγομαι.

Ὁ φαγωμένος ἀπὸ γηραλέον λύκον: Ἀμ' σπῖτι εἶν' τοῦτο ποῦ πῆρες, μωρὲ γερολυκοφαωμένε; (ἄρά).

γερόμαλλο τό, Πελοπν. (Καρδαμ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. γερός καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

Τὸ καλύτερον ἔριον τῶν προβάτων.

γερομαριάζω ἀμάρτ. γερομαρκάζω Κύπρ.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. μαριάζω, παρὰ τὸ ὅποιον καὶ μαρκάζω.

Ἐπὶ ζῶων, γηράσκω καὶ καθίσταμαι ἀνίκανος νὰ φέρω ἀναβάτην ἕνεκα γήρατος: Ἄσμ.

Μαῦρε μου, μανρογόνате, μαῦρε μ' ἀνεμοπόα, ἦσουν πουλάριν δκγὸ χρονῶ τσ' ἐκαβαλλίτδευκά σε! τῶρα ποῦ γερομάρκασες ἐν νὰ μὲ χαραντζίσῃς

